

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 849/2015
19.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарице, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА д.о.о. из ..., чији је пуномоћник Ђурђевка Младеновић Живковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства финансија, Пореске управе, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2770/13 од 22.10.2014. године, у седници одржаној 19.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2770/13 од 22.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1365/10 од 04.12.2012. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му врати 161.600 килограма шећера или да му накнади штету због незаконитог одузимања 161.600 килограма шећера у износу од 5.656.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана одузимања до дана подношења тужбе. У другом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, на име изгубљене добити због незаконитог одузимања робе у периоду од 16 календарских месеци, почев од марта месеца 2002. године као дана подношења тужбе, исплати износ од 16.968.000,00 динара. У трећем ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му плати процесну камату на износ главног дуга од дана подношења тужбе до коначне исплате. У четвртном ставу изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. У петом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.580,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2770/13 од 22.10.2014. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1365/10 од 04.12.2012. године, у првом, другом и петом ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Побијана одлука је јасна и непротивуречна, а образложење садржи потребне наводе и оцене у смислу члана 382. Закона о парничном поступку. Стога се неосновано ревизијом указује на битну повреду поступка из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона. Истицање да је наведена битна повреда парничног поступка учињена погрешном применом Закона о управним споровима и Закона о општем управном поступку није од значаја у парници, јер превазилази правила о битним повредама парничног поступка из члана 361. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем инспектора Републичке управе јавних прихода, Организационе јединице Центар .., Одељења финансијске полиције ... од 04.09.2002. године, у поступку контроле промета и евидентирања робе, привремено одузето 161.600 килограма шећера. Основ за одузимање је био неслагање стварног и књиговодственог стања. Вредност шећера је износила 5.565.000,00 динара Тужилац је против овог решења изјавио жалбу, која је решењем другостепеног органа донетим 13.12.2002. године одбијена. Након окончања контроле, првостепени орган је, дана 09.04.2003. године, донео решење о одузимању робе, којим је од тужиоца одузета наведена количина шећера у означеној вредности. Тужилац је и против овог решења изјавио жалбу, а другостепени орган је жалбу одбио решењем од 29.05.2003. године. Тужилац је против другостепеног решења од 29.05.2003. године покренуо управни спор. У управном спору је донета пресуда, дана 16.03.2005. године, којом је поништено другостепено решење донето 29.05.2003. године. Потом је, у поновном поступку, првостепени орган, решењем од 22.12.2008. године, од тужиоца опет одузео 161.600 килограма шећера, у вредности од 5.565.000,00 динара. Против овог првостепеног решења, тужилац је изјавио жалбу, а другостепени орган је жалбу одбио решењем од 18.03.2009. године. Тужилац је и против овог другостепеног решења - од 18.03.2009. године, покренуо управни спор. Међутим, Управни суд је, пресудом У 9555/10 од 06.05.2011. године, тужбу против наведеног решења одбио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете од тужене због неправилног и незаконитог рада њених органа.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју је његов орган проузроковао трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем своје функције.

У конкретном случају, тужиоцу је роба првобитно привремено, а затим и коначно одузета у поступку контроле промета и евидентирања робе, односно у поступку пореске контроле. Поступак је вођен пред надлежним органима тужене, на основу одговарајућих прописа односно Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о општем управном поступку. Тужилац је користио све правне лекове. Надлежни орган тужене је био овлашћен за привремено одузимање робе, а коначним и правноснажним решењем, од тужиоца је роба одузета услед чега постоји пуноважан правни основ тужене за задржавање спорног шећера и нема незаконитог и неправилног рада органа тужене. Самим тим нема ни услова за заснивање одговорности тужене за накнаду штете тужиоцу. Околност да је у време подношења тужбе другостепено решење о одузимању робе било поништено у управном спору није од значаја за другачију одлуку у овој парници обзиром на коначни исход поступка. Супротно наводима ревизије парнични суд није овлашћен да цени застарелост вођења управног поступка.

Наводима ревизије се понављају разлози који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 405. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић